

עאיריט לזשע"ה

לעילוי נשמת ראש משפחתנו היקר הרב מאיר שמואל ב"ר אהרן הכהן כץ זצ"ל הכ"מ

גיליון מס' 27 פנחס

דברי חכמים

ציצית
מלשון מציץ מן החרקים (רש"י)

על כנפי הבגד, בקצוות היותר מרוחקות שלו, נצטוונו להטיל ארבע כנפות, והיה לכם לציצית, וראיתם אותו וזכרתם. דווקא הקצוות של הבגד המספר על המרחק ועל השכחה יסיטו את הלב לבקש את הקשר, לחפש את המקור, להציץ מבעד לחרכי המחסום ולמצוא את האהבה. אנחנו מציצים עליו מבעד להסתרת החטא ומגלים שהוא מציץ עלינו, שלרגע לא הסיר מבטו מאיתנו, שהוא יושב ומצפה לנו

חכמתכם ובינתכם

אל הדמשק אליעזר מויזניץ זצ"ל נטפל יהודי מהמדקדקים במצוות חמורה כבקלה וקנטרו בשאלות משאלות שונות ומשונות, עד ששאלו – כתוב בפסוק "שומר פתאים ה'", ומי שומר על החכמים?
השיבו הרבי - מה אכפת לך מאחרים?

הגות שאבעס'

והייתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת לזכר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל

וכנגד מה שאמר שתהיה לו שלום וגם תהיה לזרעו וגו' אמר ויכפר על בני ישראל פירוש שעשה שלום בין ישראל ובין אביהם שבשמים והניח לישראל מחמת מלך מלאכי מות, לזה יהיה לו ברית השלום מהם, וכו' ובדרך רמז יתבאר על פי דבריהם ז"ל שאמרו פינחס הוא אליהו אשר הוא עתיד לבשר עם בני ישראל בגלות האחרון, וכאן הודיע הכתוב במה זכה למעלה זו להשיב לב בנים על אבות, ואמרו ז"ל אין אליהו בא אלא להרבות שלום בעולם (כלי יקר)

אומר לנו כאן הכלי יקר, שפנחס זכה לכהונה, כי בקנאתו הוא הרבה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים והדבר לכאורה תמוה, מה הקשר בין קנאות לבין להרבות שלום? האם קנאות זה לעמוד עם שלט 'רשעים החוצה'? איך זה בדיוק מרבה שלום?? ועוד, למה הקנאות של פנחס גרמה להניח לישראל מחמת מלאכי מות?
נתבונן בדברים,

אנחנו עומדים בתחילת שלושת השבועות, ימים של אבלות על חורבן בית המקדש, אסור לשמוע מוזיקה, אסור להתגלח, עוד מעט אמור להגיע תשעת הימים בהם ישנם עוד איסורים, כי הקב"ה החרیب את בית המקדש ואנו מצויים להתאבל על זה

אבל אני לא מבין, הרי הקב"ה הוא שהחריב את בית המקדש, אז שיבנה אותו? ואם הוא לא בונה אותו, מה אני אשם בזה? למה אני צריך במקום לחשוב על הנופש בבין הזמנים להתעסק עם אבלות וצער על חורבן בית המקדש, בפרט שאני לא באמת מרגיש את הצער הגדול?

אז בוא ונתבונן באמת, מהו חורבן בית המקדש

לקב"ה היה בית בו שרתה השכינה תמיד, בו הרגישו את ד' יתברך בחוש, אבל בגלל שבניו חטאו הקב"ה נאלץ כביכול להחריב אותו ולהוציאם לגלות המרה שלא הסתיימה עד היום

הקב"ה הוציא אותנו לגלות, אבל חלילה לא עזב אותנו אפילו לרגע, אלא רק הסתיר את עצמו, כמו שאומר הגאון על הפסוק 'משגיח מן החלונות מציץ מן החרקים', רמז להשגחת ה', בזמן הארת פנים, מהחלונות, שהקב"ה רואה ונראה, ובזמן הסתר פנים, מן החרקים, שהקב"ה רואה ואינו נראה, שגם בזמנים הכי קשים שהקב"ה מסתיר את עצמו, הוא רואה אותנו ומשגיח עלינו כל הזמן והקב"ה הסתיר את עצמו, בשביל סיבה אחת, בשביל שאנחנו נחפש ונמצא אותו!!!!

הקב"ה אומר כביכול לעם ישראל 'ילדי האהובים, אנחנו חייבים להיות בקשר, ואין שום מצב שאני מוותר על הקשר והאהבה הגדולה בינינו, ואם צריך אפילו לייסר אתכם, בשביל שתחזרו הביתה, אז למרות הצער הגדול שיש לי מכך, אני אייסר אתכם רח"ל, כי אני לא מוותר עליכם בשום מצב ואני רוצה שנחזור להיות בקשר ונחזור לאהבה הגדולה שהייתה בינינו'

הקב"ה לא נטש אותנו, הקב"ה לא שונא אותנו חלילה, אלא מנסה אותנו, אך ורק בשביל שנשוב לביתו, לבית של אבא!

אם כן, כאב צער וייסורים אינם סתירה כלל לאהבה וקשר, להיפך לפעמים האמצעי היחיד לשחזר ולהשיב את האהבה הוא רק ע"י צער וכאב, וכל הייסורים והצער מגיעים ממקום של אהבה וקירבה

ואולי, זה מה שכתוב כאן בכלי יקר, קנאות לכבוד ד' יתברך היא דבר מבורך וראוי, כי כשיש חלילה דברים המרחיקים את ישראל מאביהם שבשמים, הקב"ה נאלץ כביכול לייסר את עם ישראל יותר, בשביל שיחזרו אליו, ולכן מי שמקנא לכבוד ומוחה על חילול שמו, גורם להתקרבות חזרה לד' ומסיר את הצורך בייסורים להחזירם למוטב

אבל כל זה הוא רק בתנאי אחד, בתנאי שמטרת המקנא לעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, כי כל מה שיש כביכול לקב"ה מהקנאות הוא התקרבות של בניו האהובים אליו, ולא חלילה עצם הכאב והצער ואת המטרה הזאת ניתן להשיג רק אם פועלים את הקנאות מתוך אותה מטרה של קירוב בין עם ישראל לקב"ה

ולאור סיום דבריו של הכלי יקר, שפנחס הוא אליהו, אולי ניתן להוסיף, שאליהו הוא מלאך הברית והוא גם זה שעתידי לבשר את עם ישראל על הגאולה, כי יש קשר הדוק בין ברית לגאולה, בברית יש לתינוק את 'צער החיתוך' ואין אפשרות למול את התינוק ללא הצער והכאב, אבל דווקא מתוך הצער והכאב הזה נולד יהודי חדש, וכך גם בגאולה העתידה בב"א, היא יכולה לבוא רק מתוך המעבר בתעלת הכאב, ואדרבה ככל שהכאב וההעלם מתגבר, סימן ברור הוא שהגאולה השלמה כבר בפתח

"הבן יקיר לי אפרים, אם ילד שעשעים, כי מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד"

מין ה"חפץ חיים" המשיל על כך משל נפלא:

אזרח מדינה היה לו לשטח איזושהי בקשה למלך המדינה, הזמין תור להיכנס לארמון המלך והמתין בכיליון עיניים לתורו שנקבע לעוד כשלושה חדשים.

בהגיע היום הוא נכנס לארמון, שם מפנים אותו להמתין בחדר ההמתנה, יושב לו האזרח בחדר ההמתנה, מתבונן ביופי וההדר של הארמון וההתרגשות החלה מפעמת בקרבו יותר ויותר. לאחר זמן מה, הוא ניגש לדלת הכניסה לאולם בו יושב המלך, ניגש ל"עינית" שבדלת להציץ דרכה לעבר אולם המלך, ובהציצו בה מספר שניות חש בעצמו שכמעט והנו מתעלף...

ממול ממש ראה את המלך במלא הודו והדרו יושב על כסא רם ונשא מפאר ומשבץ בכל מיני אבני חן, ועל ראשו כתר זהב משבץ בפנינים וכלו אומר כבוד, מחזה אשר אימה ופחד יאחזו לכל רואה מראה שכזה. מיד התיישב לו האזרח על כסאו בחדר ההמתנה על מנת להירגע ולהתאושש מפחדו והרהורי חרטה עלו בקרבו על אשר בקש פגישה זו.

לאחר רגעים חשב, אולי אם אסתכל שוב ב"עינית" יסתלק המורא ממני, שכן בכך אכין עצמי קדם שאכנס למלך. ניגש שוב ל"עינית" והביט בה למתרחש גם בימין האולם ובשמאלו, והנה חשכו עיניו פי כמה: עשרות של שרים ונכבדים עומדים בשורות מימין המלך ומשמאלו, וכולם עומדים בדומיה, באימה ופחד, ואינם פוצים פיהם ממורא המלך. ואף שכל אחד מהם נראה מאיים כשלעצמו - על פניהם ניכר שהנם שרים חכמים ונכבדים, שלכל אחד תפקיד רם ונשא, ועם כל זה, כשהם עומדים ליד המלך, פחד ואימה אוחזת אותם.

ואז החליט לו אותו אזרח: זהו! אני חוזר הביתה! אין ביכולתי בשום אופן להיכנס למקום מאיים שכזה! ובפרט כשראה שרגליו וגופו רועדים מהתרגשות ומפחד, החליט שהוא מבטל את הפגישה. אולם בעודו מהרהר לשוב, באותו רגע נגש אליו המשרת, פותח לו את דלת האולם ומבקשו להיכנס שכן הגיע תורו...

בלית ברירה מוצא הוא את עצמו באולם פנימה, עומד מול המלך היושב על כסאו במלא יופיו, כבודו והדרו, ומתברר לו, שכל מה שראה עד עתה זה כאין וכאפס ממה שניצב מול עיניו, מכבוד המלך ושירו העומדים שורות שורות באימה ופחד, ואז חש הוא את ברכיו נוקשות ותקועות עד שאין באפשרותו להזיזן.

המלך מביט בו, מחייך לעברו חיוך קל ורומז לו באצבעו לגשת אליו. חיוכו של המלך השקיט במעט את סערת רגשותיו ונסך בו מעט כח והחל לשרך את רגליו באטיות לעבר המלך. לאחר כמה פסיעות שפסע, חש בשנית באפסיות כוחותיו להמשיך הילוכו לעבר המלך, ואז המלך שוב מחייך אליו ומורה למשרת להגיש כיסא לידו, שבו ישב האזרח.

יושב לו האזרח על הכיסא שהוגש לו אולם דבורו נעתק מפיו ואינו יכול להוציא מלה, ואז מצוה המלך להגיש לו שתיה עד שירגע ומרגע לרגע חש במעט שכוחותיו חוזרים אליו, שכן הנה המלך חש בתחושותיו ומשתדל להרגיעו.

ואז מרומם המלך את ידו ומניחה על כתפו של האזרח להראות לו חיבתו אליו ושואלו לבקשתו.

מתבלבל האזרח לא מעט, אולם חש בטחון בעצמו, שכן הנה המלך משדר לו שהנו אוהבו וחפץ לעזר לו, ואז פותח הוא את פיו, שוטח בקשתו, והמלך משיבו: אמלא שאלתך כי מצאת חן בעיני...

מנסה האזרח להתרומם מהכיסא ולעזוב את הארמון, ואז קורה הלא יאמן: המלך מבקשו להמשיך לשבת, שכן ברצונו לשוחח עמו ונותן לו לחוש שנעים לו מאד לשבת ולשוחח אתו. והמלך משוחח אתו על דא ועל הא כרבע שעה, והאזרח כמובן שחש לא נעים, שכן הנה לעיני שרים ונכבדים יושב המלך ומשוחח עמו.

כשסיימו את השיחה לרווחתו של האזרח ועומד הוא כבר לקום וללכת, אומר לו המלך: תראה, היה נעים לי מאד לשבת אתך, ולכן מבקש אני אם תוכל גם מחר לבא אלי...

יוצא האזרח מהארמון, אינו יודע אם מה שחיה זה עתה היה בחלום או במציאות... מה ראה המלך להשתעשע עמי בו בזמן שמסביבו שרים ונכבדים, ראשים ואלופים, ובמקום להשתעשע עמהם בעניינים גבוהים ונשגבים מצא לנכון להשתעשע עמי, ועוד מזמין הוא אותי לבא אליו לפעמים נוספות?! הלא פלא הוא!!!

אומר מין ה"חפץ חיים" צ"ל:

הבורא יתברך יושב לו בכבוד גדול, סביבו מלאכים שרפים ואופנים שיכול כל אחד מהם לשרוף את כל העולם בהבל פיו, וכלם קדושים ונכבדים, אולם השעשוע של הקדוש-ברוך-הוא הוא מהאדם דווקא. והבורא, שמסביבו מלאכים ושרפים המכבדים אותו ברתת ובחלחלה, משתיקים בשעה שעם ישראל בניו משבחים אותו למטה. כל שעשועו של הבורא זהו כשקם יהודי ומברך לבורא על הטובות שמיטיב עמו, מודה ומשבח לו בברכות השחר, מתפלל לפניו, מברך על כל דבר אכילה ושתייה. זהו עיקר שעשועו של הבורא!

וכשמסיים האדם לשוחח עם בוראו בשחרית, מזמינו הבורא לבוא במנחה שוב ולשוחח עמו, וכשמסיים מנחה, מזמינו הבורא לערבית לשוב ולשוחח עמו, וכן למחרת... שבעים שנה... מיום ליום מזמן האדם לבא ולשוחח עם בוראו, ובכל יום שלש פעמים, חוץ מיתר הברכות וההודאות - שגם אם ימלא האדם פיו כל היום להודות לבוראו, הרי הוא משבח, וכלשון הגמרא בברכות "ולואי שיתפלל האדם כל היום כלו".

רפאנו ה' ונרפא

לכאורה היה מספיק לבקש 'רפאנו ה', בוודאי שאם ירפאנו - נרפא! למה נוספה המילה 'ונרפא' ?

יש שני אופנים של רפואה:

רפואה שהשי"ת מרפא בעצמו, ורפואה שהשי"ת מרפא ע"י שליח.

החילוק ביניהם, שאם השם מרפא בעצמו - הרפואה היא עולמית והמחלה אינה חוזרת, אך אם ע"י שליח, המחלה עלולה לחזור שוב ח"ו.

לכן מבקשים 'רפאנו ה' ונרפא', תרפא אותנו אתה בעצמך, וכך נרפא רפואה עולמית.

[מפרשים בשם זוהר חדש פרשת בלק]

שונה הלכות

כמדומה שרוב העולם נוהג שבאשר משתמשים עם תבנית חד פעמית רק פעם אחת אין צריך לטבול אותה

מה הדין אם אחר שגמר להשתמש עם התבנית, חשב להשתמש איתה עוד פעם אחת

האם מותר לו להשתמש כיוון שכל פעם הוא מחשבה חדשה לפעם אחת, או שאסור לו להשתמש כיוון שבפועל זה כבר פעם שנייה

הצרות והארות וכן בקשות לקבלת העלון באימייל ניתן לשלוח לצורך זאב כץ

gmail.com@8404494